
Muziektheater > 'An Index of Memories' van Annelies Van Parys door Transparant

★★★

Mooie muziek, weinig dramatische spankracht

ANTIWERPEN • In deSingel in Antwerpen ging vrijdag *An Index of Memories* in première, een 'geënceneerd' concert van Annelies van Parys door muziektheater Transparant.

Oorspronkelijk zou er een opera komen. Maar omdat het libretto niet voldeed, zochten componiste Annelies Van Parys en muziektheater Transparant naar een andere oplossing. Dat werd *An Index of Memories*, een geënceneerd concert, dat vrijdagavond in het kader van Ars Musica in première ging in deSingel in Antwerpen. Het stuk is gebaseerd op twee

bestaande composities van Van Parys, *Hymnoi* en *Poëma*, die een nieuwe instrumentatie kregen, ingrijpend werden bewerkt en met nieuwe muziek werden verbonden en aangevuld. Het resultaat is een brok mooie muziek, esthetisch en soms pakkend zichtbaar gemaakt door Caroline Petrick, maar zonder de dramatische spankracht die de nochtans weldoordachte structuur zou omzetten in een emotioneel pakkende voorstelling.

Het zou te gemakkelijk zijn te stellen dat dat ook niet de bedoeling was. Uit verschillende details blijkt dat wel degelijk gezocht werd naar zulke contrasterende en verbindende elementen. Het slotkoor is een bijna

klassiek eindpunt, de driedeling van de avond heeft iets van een bedrijvenstructuur en in de partituur voor het begeleidende ensemble is een duidelijke wil voelbaar om herkenningspunten in te bouwen die het publiek bij de les houden. Precies die partituur biedt heel mooie momenten; de hoornpartij bijvoorbeeld is een juweel. De uitvoering ervan door het Spectra Ensemble en Triatu onder leiding van Marit Strindlund is correct en mooi.

De vormgeving die Caroline Petrick samen met scenografe Katleen Vinck ontwikkelde, suggereert met weinig middelen het snijvlak tussen het universum van Sappho (van wie de meeste teksten zijn) en

de emotionele herinneringen van de 'personages'. De ritueel gechoreografeerde gebaren zijn zo esthetisch dat ze bijwijlen herinneren aan het Victoriaanse hellenisme van Sir Lawrence Alma-Tadema. Het mooie vocale contrast tussen dat koor (drie dames van het VocaalLab Nederland) en hoofdrolspeelster Els Mondelaers is een plezier van soortgelijke aard. Bariton Arnout Lems is wel een beetje kleurloos.

Uit de voorstelling blijkt opnieuw het grote talent van Annelies Van Parys, die als weinig andere componisten in Vlaanderen de kunst van de beperking beheerst en geen angst heeft voor schoonheid en verleidelijkheid.
